

Άρειος Πάγος: 976/1998, Τμήμα Β'
Πηγή: Ε.Ε.Δ 58/99, σελ. 985

ΑΠΟΛΥΣΗ ΕΓΚΥΟΥ ΓΙΑ ΣΠΟΥΔΑΙΟ ΛΟΓΟ

Ως σπουδαίος λόγος καταγγελίας της σχέσεως εργασίας εγκύου εργαζομένης θεωρούνται ένα ή περισσότερα περιστατικά, τα οποία κατ' αντικειμενική κρίση καθιστούν, κατά τη συναλλακτική καλή πίστη, μη ανεκτή από τον εργοδότη την περαιτέρω εξακολούθηση της σχέσεως εργασίας, ανεξαρτήτως πταίσματος της εργαζομένης.- Κρίση ότι η απόλυση εγκύου εργαζομένης ήταν νόμιμη, διότι αυτή, όχι μόνο δεν είχε ικανοποιητική απόδοση σε διάφορες εργασίες τις οποίες τις ανέθεσε ο εργοδότης, από τις οποίες, κατόπιν ολιγόχρονης απασχόλησης, απομακρύνετο κατόπιν αιτήσεως των προϊσταμένων της, αλλά και για τον επιπρόσθετο λόγο ότι ήταν άτομο με ψυχικά προβλήματα, μη συνεργάσιμο, μη δυνάμενο να επιτελέσει επαρκώς τα καθήκοντα της και απουσίαζε συχνά από την εργασία της. Κυριότερες διατάξεις: Ν. 1483/ 1984 άρθρο 15 παρ. 1. Α.Κ. άρθρο 281.

Πρόεδρος, ο αντιπρόεδρος, κ. Γεώργ. Βελλής
Εισηγητής, ο αρεοπαγίτης, κ. Εμμ. Δαμασκός
Δικηγόροι ο κ. Χρ. Ανδριανάτος, η κυρία Ευαγγελία Λουβερδή

Κατά το άρθρο 15 παρ. 1 του ν. 1483/ 1984, «απαγορεύεται καν είναι απόλυτα άκυρη η καταγγελία της σχέσης εργασίας εργαζομένης από τον εργοδότη της, τόσο κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης της, όσο και για το χρονικό διάστημα ενός έτους μετά τον τοκετό ή κατά την απουσία της για μεγαλύτερο χρόνο, λόγω ασθενείας που οφείλεται στην κύηση ή τον τοκετό, εκτός αν υπάρχει σπουδαίος λόγος για καταγγελία. Ως σπουδαίος λόγος δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση να θεωρηθεί ενδεχόμενη μείωση της απόδοσης της εργασίας της εγκύου, που οφείλεται στην εγκυμοσύνη». Κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, ως σπουδαίος για την καταγγελία λόγος θεωρούνται ένα ή περισσότερα περιστατικά, τα οποία κατ' αντικειμενική κρίση καθιστούν, κατά τη συναλλακτική καλή πίστη, μη ανεκτή από τον εργοδότη την περαιτέρω εξακολούθηση της εργασιακής σχέσεως, ανεξαρτήτως από την ύπαρξη πταίσματος της εργαζομένης. Εξ άλλου, η κατά τα ανωτέρω προστασία παρέχεται στην εργαζόμενη έγκυο γυναίκα ασχέτως του αν ο εργοδότης γνώριζε ή όχι την εγκυμοσύνη της, αφού η διάταξη του άρθρου 25 του ν. 1082/1980, που απαιτούσε τη γνώση αυτή, δεν επαναλήφθηκε στην ισχύουσα νέα διάταξη του άρθρου 15 του ν. 1483/1984. Στην προκείμενη περίπτωση, το Εφετείο με την προσβαλλόμενη απόφαση του δέχθηκε ανελέγκτως τα εξής: Σε εκτέλεση συμβάσεως εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου η ενάγουσα (ήδη αναιρεσείουσα) εργάστηκε στο εναγόμενο (ήδη αναιρεσίβλητο) νομικό πρόσωπο ιδιωτικού δικαίου «Κέντρο Ψυχικής Υγιεινής») από 22.5.1989 μέχρι 3.3.1992, οπότε και απολύθηκε κατόπιν καταγγελίας της συμβάσεως της από το τελευταίο. Κατά τη διάρκεια της εργασίας της στο εναγόμενο η ενάγουσα απασχολήθηκε σε γραμματειακές και βοηθητικές εργασίες, χωρίς όμως ικανοποιητική απόδοση, γεγονός που είχε ως συνέπεια τις συχνές μετακινήσεις της σε διάφορες μονάδες του εναγομένου, στις οποίες απησχολείτο επ' ολίγον και αποχωρούσε μετά από υποβολή σχετικού αιτήματος των προϊσταμένων της. Συγκεκριμένα, η ενάγουσα υπηρέτησε στις ακόλουθες μονάδες του εναγομένου: Στη συμβουλευτική υπηρεσία των ενηλίκων Θεσ/νίκης, στη θεραπευτική μονάδα Αγίας Παρασκευής, ως συνοδός των παιδιών (αυτιστικών), στα Εργαστήρια Επαγγελματικής Κατάρτισης (ΜΗΠ/ΥΕΕΑ) Αθήνας, στη μονάδα Θεραπευτικής Συμπεριφοράς και στην Ομάδα Ερευνών της Αθήνας. Στις αναφορές των προϊσταμένων της η ενάγουσα χαρακτηρίζεται ως άτομο με ψυχικά προβλήματα, μη δυνάμενο να συνεργασθεί και μη δυνάμενο να επιτελέσει με επάρκεια και αυτά ακόμη τα γραμματειακά και βοηθητικά καθήκοντα που της ανετίθεντο. Η ανεπαρκής απόδοση της ενάγουσας στην υπηρεσία της, σε συνδυασμό με τα προβλήματα συνεργασίας που παρουσίαζε, συνετέλεσαν προφανώς στη μη ανάθεση σ' αυτήν καθηκόντων ψυχολόγου, για τα οποία προσλήφθηκε, λαμβανομένης υπόψη και της αποστολής του εναγομένου που είναι η άσκηση προληπτικής ψυχικής υγιεινής επί ανηλίκων και των γονέων τους, καθώς και κοινωνικών ομάδων. Περαιτέρω, η ενάγουσα απουσίαζε συχνά από την εργασία της. Ειδικότερα η ενάγουσα απουσίασε: Το έτος 1989 και για τους λίγους μήνες που εργάστηκε

(Μάιος - Δεκέμβριος) επί 52 ημέρες, το έτος 1990 επί 53 ημέρες, το έτος 1991 επί 47 ημέρες και το έτος 1992 (τους δύο μήνες που υπηρέτησε) επί 20 ημέρες. Ο αριθμός των απουσιών αυτών, ένα μέρος του οποίου δικαιολογείται συννεπία προβλημάτων υγείας της ενάγουσας, είναι υπερβολικός. Πρέπει να σημειωθεί ότι η ενάγουσα στην από 6.3.1992 εξώδικη δήλωση της προς το εναγόμενο, αναφέρεται στην εγκυμοσύνη της και προς διαπίστωση της επικαλείται το από 27.2.1992 αποτέλεσμα αιματολογικής εξέτασης του Biocontrol. Λαμβανομένου όμως υπόψη ότι η συνεδρίαση του Διοικητικού Συμβουλίου του εναγομένου, κατά την οποία αποφασίσθηκε η από 28.2.1992 διακοπή της εργασιακής απασχολήσεως της ενάγουσας, πραγματοποιήθηκε στις 11.2.1992, δημιουργούνται αρκετά ερωτηματικά για τη γνώση από το εναγόμενο της καταστάσεως της ενάγουσας κατά το χρόνο αυτό (11.2.1992). Κατόπιν αυτών, το Εφετείο έκρινε ότι η καταγγελία της προκείμενης εργασιακής σχέσεως από το εναγόμενο έγινε για σπουδαίο, υπό την ανωτέρω έννοια, λόγο, ενώ κατά ρητή παραδοχή της προσβαλλομένης, η μη απόδειξη της γνώσεως της εγκυμοσύνης της ενάγουσας από το εναγόμενο λήφθηκε υπόψη όχι ως στοιχείο του κύρους της καταγγελίας, αλλά ως ενισχυτικό απλώς της κρίσεως για τη συνδρομή των πραγματικών ως άνω περιστατικών, τα οποία συνιστούν το σπουδαίο για την καταγγελία λόγο. Ο μοναδικός, λοιπόν, από τον αριθμ. 19 του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δ., λόγος αναιρέσεως κατά το μέρος του για παντελή έλλειψη αιτιολογιών της προσβαλλομένης πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος, αφού η απόφαση αυτή περιέχει αιτιολογίες, ήτοι τις προπαρατεθείσες ουσιαστικές παραδοχές. Οι παραδοχές δε αυτές επαρκώς και χωρίς να είναι αντιφατικές στηρίζουν το νομικό συμπέρασμα της προσβαλλομένης. Ειδικότερα, η παραδοχή του Εφετείου ότι δεν ανατέθηκαν στην ενάγουσα τα καθήκοντα της ψυχολόγου, για τα οποία προσλήφθηκε, δεν καθιστά ανεπαρκή ούτε αντιφατική την περαιτέρω παραδοχή του ότι η ενάγουσα δεν ήταν επαρκής για τα καθήκοντα αυτά (ψυχολόγου), ενόψει των προπαρατεθεισών παραδοχών της προσβαλλομένης για τα ως άνω προβλήματα, τα οποία - κατά την πρόδηλη της προσβαλλομένης έννοια - εμφανώς και από την αρχή η ενάγουσα παρουσίασε και λόγω των οποίων της ανατέθηκαν ελαφρότερα, καθήκοντα, η στα οποία μη ανταπόκριση της - κατά την έννοια των παραδοχών της προσβαλλομένης - εμφανίζει και την αδυναμία της για τα βαρύτερα καθήκοντα, για τα οποία είχε προσληφθεί. Άρα, και κατά τις περί των αντιθέτων αιτιάσεις του ο λόγος αυτός αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος, ως απαράδεκτος δε κατά το άρθρο 561 παρ. 1 Κ.Πολ.Δ. κατά τα λοιπά, ήτοι καθό μέρος πλήσσει την κρίση του Εφετείου επί της ουσίας και δη περί του αδικαιολογήτου μέρους των απουσιών της ενάγουσας από την εργασία της. (Απορρίπτει την αίτηση περί αναιρέσεως της υπ' αριθμ. 8234/1996 αποφάσεως του Εφετείου Αθηνών).